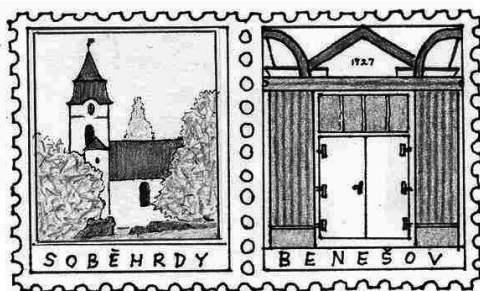

ČÍSLO 111 (2/2022)

ČERVEN 2022

Věstník evangelických sborů
na Benešovsku

SOBĚHRDSKÝ BRATR

KÁZÁNÍ

Čtení: Lukáš 10, 25b-35

Mistře, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“

Ježíš mu odpověděl: „Co je psáno v Zákoně? Jak to tam čteš?“ On mu řekl: „Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí“ a „miluj svého bližního jako sám sebe.“ Ježíš mu řekl: „Správně jsi odpověděl. To číň a budeš živ.“ Zákoník se však chtěl ospravedlnit, a proto Ježíšovi řekl: „A kdo je můj bližní?“ Ježíš mu odpověděl: „Jeden člověk šel z Jeruzaléma do Jericha a padl do rukou lupičů; ti jej obrali, zbili a nechali tam ležet polomrtvého. Náhodou šel tou cestou jeden kněz, ale když ho uviděl, vyhnul se mu. A stejně se mu vyhnul i levita, když přišel k tomu místu a uviděl ho. Ale když jeden Samaritan na své cestě přišel k tomu místu a uviděl ho, byl pohnut soucitem; přistoupil k němu, ošetřil jeho rány olejem a vínem a obvázal mu je, posadil jej na svého mezka, zavezl do hostince a tam se o něj staral. Druhého dne dal hostinskému dva denáry a řekl: „Postarej se o něj, a bude-li tě to stát víc, já ti to zaplatím, až se budu vracet.“

Kdo z těch tří, myslíš, byl bližním tomu, který upadl mezi lupiče?“ Zákoník odpověděl: „Ten, který mu prokázal milosrdenství.“ Ježíš mu řekl: „Jdi a jednej také tak.“

Sestry a bratři, milí přátelé!

Okurková sezóna ještě nezačala a já už se tady vytahuju s podobností, které všichni znáte popředu i pozadu. Ostatně hláška: „on je to takovej milosrdnej Samaritan“ vstoupila už dávno do obecné mluvy. Já bych rád tímto textem začal takovou volnou sérii

nejznámějších podobností. Nejprve se podívejme na jednotlivé postavy našeho příběhu. Nejméně toho víme o tom zbitém člověku. Jeho jedinou charakteristikou je: jeden člověk. Tedy úplně ten nejobecnější popis člověka. Může to být naprosto kdokoli; může to být i třeba každý z nás. Šel z Jeruzaléma do Jericha. Tedy docela daleko a zřejmě i šel sám. Pokud měl při sobě něco, co stálo lupičům za násilné uloupení, pak můžeme říci, že jít sám bylo docela nezodpovědné. V tehdejších dobách se na cestách loupilo běžně. Ale náš text nic takového zcela záměrně neřeší. Prostě před nás klade člověka obecně, a to ještě v jeho největší nouzi; zbaveného majetku i zdraví. Nemá vůbec nic; peníze, občanku, kreditku, nic. Nemá ani jméno nebo národnost. Dokonce je zřejmě v bezvědomí; nebo přinejmenším nekomunikuje. Nevíme, jak se do své nezavdělné situace dostal. Možná byl oloupen. Třeba něco ukradl a utíkal; byl zadržen a potrestán zcela právem a náš Samařan pomůže zločinci. Třeba je s lupiči domluven a slouží jako volavka. Ale otázka, zda si pomoc zaslouží či nikoliv se zcela záměrně neřeší.

Jde kolem kněz, tedy ten nejvýše respektovaný člověk tehdejší židovské společnosti. Uviděl ho a vyhnul se mu. Neříká se proč. Třeba měl své legitimní důvody. A třeba taky ne. Každopádně nepomohl. Totéž se odehrálo i s levitou, tedy příslušníkem kmene Lévi, kteří měli na starost chrámovou službu.

Pak jel kolem Samařan (nebo z latinského překladu Bible Samaritán) a z čirého soucitu mu pomohl. Nijak tu situaci neracionalizoval, nevyhodnocoval, nekladl si žádné otázky, co je to za člověka, zaslouží si pomoc atd. jako my na začátku. Prostě z čirého soucitu pomůže. Bez jakýchkoliv podmínek, bez jakéhokoliv zaváhání. Také nehledí na to, jak budou jeho čin hodnotit ostatní. Snad ještě poznámku pro ty, kteří už zapomněli, co jim říkali v nedělce. Samařani, tedy obyvatelé města Samaří, byli v očích pravověrných Židů méněcenní. Pohrdali jimi a nestýkali se s nimi.

Vzpomínám si, jak mi jeden starý farář, který působil po válce v Sudetech vyprávěl, jak jel jednou na bohoslužby a cestou narazil na zraněného malého německého chlapce. Zařídil mu pomoc a spěchal do kostela. Přijel s nepatrným zpožděním a vyprávěl, co se mu stalo. Ke svému zděšení viděl zarputilé obličej a cítil téměř nepřátelství. No jo, Sudety po válce a německý chlapec, uvědomil

si. A mně se tehdy svěřil: tak ti Pepo nevím, kdybych třeba musel s tím hochem do nemocnice a nedorazil na bohoslužby vůbec, jestli by to nebyl můj konec na sboru. Jo, každý není Pitter.

Já bych se ještě chtěl trochu zastat toho kněze a levity, než vyvodím svoje závěry. Není o nich nikde řečeno, že byli špatní lidé, že se třeba jindy nezachovali stejně, jako ten Samařan. Rozhodně v tom příběhu nejsou odsouzeni, není na ně nahlíženo jako na špatné.

Z toho mnohohvrstevného příběhu dnes vybírám toto poselství: za prvé: i ten nejnížší člověk ve společnosti, i ten, kterým mainstream pohrdá, i takový člověk může být dobrý, může se zachovat správně, může pomoci v nouzi i tam, kde jiní selžou. Může pomoci i tehdy, když jeho čin sklídí posměch nebo pohrdání většiny. Před Bohem má jeho čin stejnou hodnotu, jako čin kněze nebo levity. A za druhé: člověk v nouzi si vždycky zaslouží pomoc, i kdyby se do své nouze dostal vlastní vinou nebo i kdyby to třeba byl zbitý grázl. Život je posvátný a patří Bohu.

A to je asi to, co na tomto příběhu vždycky pohoršovalo: všichni lidé jsou si rovni (tedy nikdo není privilegovaný a nikdo není méněcenný); není člověk v nouzi, který by si nezasloužil pomoc a není nikdo tak nízký, že by tu pomoc nemohl poskytnout.

A jak by asi ten příběh mohl vypadat v dnešních kulisách? Třeba i takhle: známý ochmelka jede z hospody autem; nevybere zatačku a nabourá. Zkrvácený leží v příkopě. Jede kolem starosta a nezastaví. Za ním jede farář a ještě přidá plyn. Pak se domů do Chánova vrací cikán. Zastaví a pomůže, i když riskuje, že třeba vzbudí pochybnosti, jestli mu nechtěl čórnout peněženku. Takový příběh by asi sociální sítě nesdílely.

Ale asi správně tušíte, že ten příběh nevyprávím úplně náhodně. Dnes se kupodivu v naší společnosti nachází hodně Samaritánů, kteří pomáhají lidem v nouzi, lidem, kteří utíkají přes válkou. Teď je to bezvadné, ale nepřítel zasévá zpochybnující propagandu. Bude dost pro naše lidi? Jak dlouho tu budou? Jaký to bude mít dopad na naši životní úroveň? Atd., atd. Začali jsme pěkně. Ale jak praví klasik: je třeba vydržet až do finíše. Aby, až se Pán jednou zeptá: kdo byl těm chudákům bližní? Abychom nemuseli klopat oči.

Amen

Josef Bartošek 1.5.2022

CO SE DĚJE V SEDLECI PRČICI

8.5. (neděle) ve 14.00 se v naší kapli konal koncert žáků ZUŠ – benefiční pro náš sbor. Koncert se vydařil, velká účast dětí i diváků. Mezi jednotlivými hudebními výstupy dětí paní učitelka ze ZUŠ mluvila o historii naší kaple a sboru.

13.5. – 15.5. proběhla salvátorsko-prčická víkendovka pro děti a mládež ve sboru U Salvátora. Akce byla pěkně připravená, přespávali jsme a stravovali se v kostele. V sobotu jsme v uličkách v okolí kostela hráli hry na téma „Jak Samson bránil Izraelce“.

11.6. v sobotu odpoledne jsme v naší kapli hostili houslový koncert: Anna Raušerová a spol.

24.7. – 31.7. Letní prčicko-salvátorský tábor pro děti a mládež proběhne letos ve Valtinově. Fara ve Strměchách je obsazena uprchlíky z Ukrajiny.

Zpráva farářky Pavly Jandečkové o sboru v Sedleci-Prčici

Působím ve zdejším sboru 13 let, od roku 2009. Nejdříve jako jáhenka (administrátor f. Tomáš Trusina), po dokončení ETF v roce 2016 jako farářka.

Počet pokřtěných dětí v tomto období: 5, pokřtěných a confirmovaných: 4, pokřtění dospělí: 2. Přestupem přibyli 2 členové sboru. Jeden člen vystoupil.

Počet církevních sňatků: 9

Počet církevních pohřbů: 12 (členové sboru), 7 (nečlenové sboru).

K 31. prosinci 2021 má sbor celkem 64 členů. Ve sboru jsou zastoupeny všechny generace. Členů s hlasovacím právem je 32, členů s povinností platit salár je 27. V daném roce zaplatilo salár 18 členů. Dárci byli 4.

Bohoslužebný život

Bohoslužeb se pravidelně účastní všechny generace. Počet účastníků bohoslužeb v roce 2021: 15 (po covidové pandemii se oproti minulým rokům snížil).

Probíhají zde biblické hodiny pro dospělé. Pravidelně se účastní 5 členů.

Biblických hodin pro děti se účastní 3, jeden se připravuje na křest a confirmaci.

Probíhá zde také nedělní škola pro mladší děti pod vedením s. Petry Bandhauer.

Schůzky mládeže se nyní nekonají (mládež se rozprchla na střední a vysoké školy), ale mládež se účastní bohoslužeb pro mládež, kde slouží prvním biblickým čtením. Mládež a děti se scházejí také při různých příležitostech, jako jsou víkendové pobyty a letní tábor pro děti a mládež ve Strměchách u Pelhřimova. Při těchto akcích se někteří mládežníci z našeho sboru aktivně ujali práce mladších vedoucích.

Letos se opět konala dětská vánoční slavnost (divadlo).

Hudební doprovod při bohoslužbách zajišťuje s. Klára Kabíčková a s. Štěpánka Pejšová.

Důležitou součástí sborového života je setkávání účastníků bohoslužeb při kávě a občerstvení ve sborové kuchyňce, či v zimním období ve vytopené kapli.

Ostatní sborové aktivity

Členové sboru se setkávají při různých příležitostech, jako jsou např. společné oslavy narozenin. Nezbytné opravy a úklid konáme svépomocí.

Pastorační aktivity sboru

Pastorační návštěvy konám já i členové sboru. Členům, kteří se neúčastní pravidelného sborového programu, nosím sborový časopis, informuji je o činnosti sboru, zvu na sborové akce...

Navštěvuji nemocné v místní LDN, v Domově pro seniory a v Domě s pečovatelskou službou. Až do covidové pandemie jsem docházela do Dětského domova v Sedlci-Prčici, kde jsem vedla program s vyprávěním biblických příběhů. Nabídku pastoračních rozhovorů využívají i lidé mimo církev.

Správa sboru

Nové staršovstvo bylo zvoleno sborovým shromážděním 19.9. 2021. Staršovstvo má 6 členů a 2 náhradníky. Kurátorem sboru staršovstvo zvolilo br. Jindřicha Součka.

Ostatní aktivity sboru

Sborový web spravuje br. Jindřich Souček. Jsou zde k nalezení informace o pravidelných i nepravidelných akcích ve sboru, zveřejňována kázání, foto z různých akcí.

Společně se sbory Soběhrdy, Benešov a s Husovým sborem v Čerčanech vydáváme sborový časopis Soběhrdský bratr.

Ve sboru je sídlo nově založené organizace s názvem Godly Play Česká republika,

z. ú. pod vedením s. Petry. Bandhauer. Proběhlo zde již několik kursů vzdělávání v této metodě.

V kapli se konají koncerty dětí místní ZUŠ. Jarní koncert byl benefiční pro naši kapli. Mezi jednotlivými skladbami dětí učitelka ZUŠ vyprávěla o historii kaple. Na náš sbor bylo vybráno 3 851 Kč.

Probíhá zde také houslový koncert ke Dni matek a další koncerty.

Spolupracujeme s místním informačním centrem. Informace o sboru (bohoslužby, sborové aktivity), pozvánky na akce sboru – vychází v místním periodiku i na webových stránkách města. Spolupracujeme s místním městským úřadem (starostkou města). Účastníme se různých shromáždění města (uctění památky padlých ze světových válek, adventní shromáždění (promluva, modlitba).

Ekumenická spolupráce

Ekumenická spolupráce se zde příliš nedaří, nicméně před několika lety proběhly ekumenické bohoslužby ve spolupráci s ČSCH; máme kontakty na sbor ECM v Sedlčanech.

Finanční situace sboru

Na PF bylo v roce 2021 vybráno 82 500 Kč. Zažádali jsme o dar z Fondu solidarity církve na zaplacení PF na rok 2022 (do září 2022, kdy končí mé volební období), který jsme dostali (133 762,0 Kč). Pokud by došlo k další volbě faráře (na poloviční úvazek), byla by výše příspěvku aktualizována.

Sbor má také štědré dárcy (sbor Střešovice, Soběhrdy, Vinohrady, J. Matějka a V. Mauerová).

Perspektiva sboru

I když členů sboru není mnoho, je tu jakési „jádro sboru“, které se účastní pravidelně jak bohoslužeb, tak biblických hodin i dalších akcí. Toto „jádro“ je však oslabeno úmrtím dlouholetého kurátora br. Petra Dubského, který sboru dodával naději a povzbuzení jak v přítomnosti, tak ohledně budoucnosti sboru. Tento jeho nadějný a pozitivní duch zde velmi chybí.

Velkou perspektivu zde má určitě práce s dětmi.

Co se nepovedlo – Významně zvýšit počet členů sboru.

Co se povedlo – Práce s dětmi všech věkových skupin.

Chtěla bych všem členům sboru poděkovat za spolupráci, za přátelství a podporu v mé službě. Mám ráda tento sbor, mám ráda vás, nechce se mi odcházet a bude se mi po vás stýskat. Ale co se dá dělat.Pavla Jandečková

Poděkování

Jménem staršovstva a členů sboru v Sedlci-Prčici bychom touto cestou rádi poděkovali farářce Pavle Jandečkové za dlouholetou obětavou práci pro náš farní sbor. Děkujeme jí za práci s dospělými, s dětmi a mládeží, za její obětavou službu v místní LDN a v Dětském domově, za pastorační službu pro starší členy sboru, kteří se nemohou účastnit bohoslužeb. Přejeme jí v novém působení v Opatovicích hodně Božího požehnání a vedení.

Bratru Václavu Jandečkovi děkujeme za obětavou práci na opravách sborového domu, za údržbu sborové zahrady a také za topení v kapli v zimním období.

Z BENEŠOVA

Umřel mi švagr aneb jak jsem poznal Drahoše trochu jinak

Milé sestry, milí bratři, nejsem žádný spisovatel, ale přesto mi dovolte zkusit napsat pár řádků. Umřel mi bývalý švagr, a přestože už se sestrou nebyl nějakou dobu, velmi mne jeho smrt zasáhla. Bylo mu pouhých 46 let a prohrál bitvu s nádorem na mozkou, ale hlavně to byl bezva kluk – ne vždy proplouval životem, jak by si blízcí přáli, ale vždycky byl laskavý a pomohl, kdokoliv ho o to požádal. Když jsem našel místo v Praze, ale neměl, kde bydlet a šetřil každou korunu, vzal mne třeba bez problémů k sobě a když jsem pak zařizoval bydlení, abych mohl přivést rodinu z Moravy, pomáhal mi celý byt připravit.

Smrt je vždycky bolestivá, ale já byl na sebe nesmírně naštvaný, protože jsem doslova prováhal okamžik se rozloučit a za vše poděkovat i možná slíbit, že to tady všechno zvládnem, vše je odpuštěno a jednou se snad opět sejdeme na druhém břehu... Jsem rád za slova útěchy i modlitby od naší farářky Katky, před kterou jsem se o své bolesti zmínil. Z pohřbu jsem měl i tak velký strach, nevěděl jsem, jestli ho vůbec zvládnu.

Obávaný den se dostavil velice brzy, teď se hlavně musím držet, přece musím být oporou hlavně pro děti a sestru. Ráno ještě krátká komunikace s Katkou, která povzbuzuje. Říkám jí, kde se obřad koná, „počkej a nebyl to

voják?", ptá se. „Byl to voják, proč?“, odpovídám nechápavě a dozvídám se, že tam zřejmě její manžel Drahoš bude sloužit.

Přijíždím na místo rozloučení, parkoviště plné, spousta známých i neznámých tváří. Ale hlavně, proč je tu tolik vojáků? A támhle, v tom nažehleném kroji, to je přece Drahoš! Je to zvláštní, ale i přes tu obrovskou vlnu smutku na každém kroku, něco se ve mně přeci jen usmálo – paráda, někdo z našeho kostela; místa, kde se mluví o naději i po smrti. Bratr ze společenství, které mám tak rád a kde se setkáváme nejen při bohoslužbách, biblických nebo staršovstvech, ale i na výletech a někdy i u piva. A Drahoš je tvor společenský, který umí rozesmát svou nepřebornou zásobou vtipů a příběhů. Fakt zvláštní myslet na pivo s Drahošem právě v tento den.

„Za chvíli bude přelet helikoptéry“, slyším a do očí se mi derou slzy, které se snažím brzdit, jak jen to jde. Ty jo, fakt síla – ten švára asi musel být pořádný borec, že mu vojáci vzdávají takový hold. V obřadní síni se tísní spousta lidí, u rakve stojí nehnutě čestná stráž, vedle věnců jsou vystaveny medaile, které švagr v armádě získal. Tak to jsi mi nikdy neřekl, tím ses nikdy nepochlubil, říkám si pro sebe a hluboký stesk mi opět usedá na duši. S Drahošem se střídá v řeči ještě jeden kaplan a pronesená slova rozlévají pokoj i naději. Ani náhodou nešlo jen o pouhou smuteční řeč protkanou střípkami z historie nedávno skončeného života, slyšeli jsme o odpuštění i příbytcích v domě našeho Otce a po obřadu jsem s některými ještě dlouho nad křesťanským smyslem proslovu diskutoval. Všichni byli vděční a vyzdvihovali vyváženost proslovu – snad se mi podaří jej později získat, protože jsem neměl sílu ho zaznamenat třeba na mobil. Tohle musím Drahošovi říct a taky se možná omluvit, pomyslím si. Jako člověk s komplikovaným vztahem ke zbraním i vojenským autoritám obecně jsem totiž svým sarkasmem před nedávnem právě u piva obdaroval i Drahoše. Vojáci venku mezitím opět bezchybně hrají a síni se rozléhá smuteční melodie včetně čestné salvy. Nakonec zní státní hymna, loučíme se, opona se zavírá. Jsem na Tebe hrdý švagříčku a jsem vděčný za Tvůj život. Bylo mi ctí se s Tebou rozloučit a děkuji i za Tvé kolegy vojáky, kteří během obřadu sloužili nebo jen přišli, aby vyjádřili soustrast. Nejen vojenské pocty, ale i krásné slovo vojenských kaplanů zůstane s Tvou poslední cestou spjato – moc díky za ně.

Igor Turzik, starší benešovského sboru

Ukrajina ve Zruči

Trochu nesmyslný titulek. Jde o Ukrajinky s dětmi, které bydlí v renovovaných bytech na evangelické faře ve Zruči nad Sázavou. Tolik vysvětlení. A teď přidám pár podrobností.

O technických a organizačních záležitostech toho popravdě moc nevím. Vím jen, že do renovace se pustil především vršovický sbor v čele s farářem Matějem Opočenským (ano, jedním z bývalých benešovských vikářů; ovšem nyní seniorátním seniorem.

Zdatným pomocníkem byl a něco jako dohlížecí „dozor“ fungoval bratr Antonín Kohout, nový člen našeho sboru (původně právě člen toho zručského). V neděli 29.5. se konala slavnostní „kolaudace“ upravených prostor, i když jeden byt už byl využit dříve. Pozváni byli i členové jiných sborů či přispěvatelé obecně. Udělala jsem si vlakem výlet podél Sázavy a zúčastnila se také (jsem skromným přispěvatelem :-).

Znám budovu zručského kostela i fary dobře. Jezdila jsem tam především za bratra faráře Féra, ale také párkrát s Petrem Tureckým (a panem Vachouškem), byla jsem tam i s výletem s našimi sborovými hosty z Benedice. Tentokrát jsem jen tiše zírala. Velmi pěkně zrekonstruované byty a upravená zahrada a vysázené rostliny na záhoncích kolem – no, prostě paráda! Slavnosti se zúčastnilo poměrně dost lidí, také místní či z ÚCK; bylo pomodlení, povídání, pohoštění; byla radost.

Zažila jsem tam i trochu smutku, jehož tíha na mne dolehla až cestou domů. Mladá ukrajinská dívka Hanna (čti Anna, já jí říkala Anička) si mi několikrát posteskla, že už je jí dvacet pět, nemá muže, nemá děti ... Paní Mirko, já chci muže ... No, trochu jsem z toho byla nesvá, snažila jsem se ji povzbuzovat (nebo odbýt?) slovy o tom, že má čas, že všechno jednou přijde atd. Ale ona argumentovala, že na Ukrajině teď nebudou muži a že český kluci jsou hezký, ale o Ukrajinky nemají „vážný“ zájem. Ve vlaku mi došlo, že vlastně má Anička pravdu a že je ta válka ničí i tehdy, když jsou od ní daleko.

Nechci ale končit smutně. Děkuji všem, kteří v tak krátkém termínu a za osobního nasazení udělali správnou věc. A jak píše Matěj – fara ve Zruči se probudila!

Mirka Nulíčková, FS Benešov

Rozhovor s Mirkou Nulíčkovou u příležitosti předání Medaile vděčnosti

Do služeb a aktivit mě pohání dvě věci ...

Sestra Mirka Nulíčková je dlouholetou presbyterkou a dobrou duší benešovského evangelického sboru. Letos 19. června jí byla za její obětavou službu udělena synodním kurátorem Jiřím Schneiderem Medaile vděčnosti. Mirky jsme se zeptali na její životní pouť a na to, co jí pohání ke službě lidem ve sboru i mimo něj.

Nejprve nám, prosím, pověz, odkud pocházíš, jaká byla tvá rodina a jak vzpomínáš na své dětství.

Říkám o sobě, že jsem středo-česko-běžník. Žila jsem na mnoha místech středních Čech. Otec byl polesný, bydleli jsme na samotách uprostřed lesů. Z tohoto pohledu bylo mé dětství a mládí úžasné, plné dobrodružství, krásné přírody a dobrých kamarádů. Většinu z nich jsem našla v dospívání v dětském domově, kde pracovala moje maminka. Ale také byly chvíle strastiplné. Hodně brzy jsem se utíkala někam s knížkou; už nikdy v životě jsem toho nenačetla tolik.

Pocházíš z věřící rodiny?

Narodila jsem se do manželství, kde muž byl katolík a žena evangelička. Před svatbou se rodiče dohodli, že případné dívky budou evangeličky a chlapci katolíci. Tak jsem se stala evangeličkou narozenou a pokřtěnou v Kutné Hoře. Mí dva mladší bratři se narodili v Jičíně (když jsme bydlili u Nymburka), měli katolický křest, ale nestali se věřícími. Konfirmaci jsem měla v Krakovanech u Kolína. Tou dobou jsem neměla s vírou problém, na konfirmační cvičení jsem jezdila na kole do vesnice vzdálené asi 5 km od nás; do evangelické rodiny, kde se nás scházelo víc. Mám to spojené

s pěkným počasím, kvetoucími stromy a memorováním katechismu. Pak jsem ještě několik let byla členkou sboru v Krakovanech, ale už to nebylo tak intenzivní.

Vydejme se v čase dále. Víme, že jsi studovala vysokou školu zemědělskou ...

Mně tehdy nevyšlo studium na vysněné filozofické fakultě UK. Udělala jsem náhradní přijímačky na Vysokou školu zemědělskou v Praze na Suchdole (a strávila také jeden ročník v prezidentských Lánech) a vystudovala ji. Ale nebyla to má první volba.

Takže, tebe přitahovala filozofie?

Asi se trochu divíš, protože nepůsobím jako filozofka a jsem skoro prototyp „byrokratky“, tj. lpím na dodržování všech možných i nemožných pokynů, předpisů a zákonů. No, jiný typ studia a jiný druh zaměstnání mě prostě přeškolil :-). I když jsem kdysi pomýšlela i na kantorství, a tam už bych k jisté systematičnosti měla blíže.

Jak ses po studiích dostala k nám do Benešova?

Na Benešovsko jsme se dostali v roce 1975 díky nabídce zaměstnání, kterou manžel obdržel u státnic. Narodily se nám tu tři děti, přičemž ta nejmladší v poměrně značném časovém odstupu. Páju znáš, chodila se mnou do sboru a ve svých patnácti letech tu byla pokřtěna. Starší děti, Pétu a Ondru, jsem nechala pokřtít v chrámu sv. Bartoloměje v Kolíně. O tomhle „zmatku“ Ti povyprávím víc.

Ano, ve křtech potomků bývá zmatek. Např. jedno z mých dětí je členem sboru v Soběhrdech a tři v Benešově. Ale, jak to tedy bylo u vás?

Můj manžel pocházel z rodiny katolické, ovšem nepraktikující. Svatbu jsme měli na kolínské radnici a poté v tamním chrámu sv. Bartoloměje. O místě rozhodlo většinové katolictví. Před obřadem jsme s mužem ve Zbraslavicích na katolické faře absolvovali několik sezení, kde jsem slíbila pro děti křty katolické. A protože sliby se maj plnit, nenapadlo mne postupovat jinak. V tomhle období nastala má neukotvenost ve víře. Dříve jsem s maminkou z naší hájenky jezdila do těch Krakovan na bohoslužby

na kole (asi 8 km). Po svatbě jsem přes deset let nepatřila nikam, někdy jsem šla v Kolíně na bohoslužbu katolickou, jindy evangelickou. Až někdy v roce 1989 jsem párkrát přišla do benešovského evangelického sboru a od roku 1990 jsem začala chodit pravidelně. A tehdejší farář Honza Klas mi říkal, že evangelíci a katolíci si uznávají křty, a tak když se v roce 1994 narodila Pája, nechala jsem ji ve sboru požehnat.

Tím se dostáváme k benešovskému evangelickému sboru. Jak na tebe tehdy zapůsobil?

Musím přiznat, že ten opětovný návrat do evangelického společenství byl pro mne trochu náročný. Myslela jsem, že jsem zaspala dobu, že bohoslužby i další sborové aktivity jsou prostě někde jinde. Až časem mi došlo, že je něco jinak v uspořádání sboru v Benešově. Projevy víry mne občas zarážely, někdy až vykolejily, ale na druhou stranu – nikdy nebudu dostatečně vděčná za oporu, kterou mi poskytovali tehdejší farníci před, při a po porodu Páji.

Jak jsi prožívala rozpad sboru na konci devadesátých let?

Pro mne bylo pozdější rozdělení sboru skutečně bolestivé. Patřím k lidem, kteří vědí, že v životě se dějí věci a že s námi má Pán Bůh rozličné plány, ale na druhou stranu pro mne platí: neopouštěj staré známé pro nové ... Rozpad sboru na konci devadesátých let mne tedy dost trápil. Také jsem nějakou dobu vstřebávala (logický) odchod Trusinových do Prahy. Ale po obě období bez faráře jsem byla s ostatními presbytery platným přechodovým můstkem (*usmívá se*).

Ve sboru jsi vstupovala do mnoha služeb. Můžeme provést jejich rekapitulaci?

K mým sborovým službám je třeba říci, že jsem dělala leccos, všechno se zaujetím, někdy s chybami. Samozřejmě mne většina zná jako účetní sboru. To jsem dělala nejdéle, začínala jsem po bratru Krejčím z Týnce, jednoduché účetnictví, to fakt šlo. Pak jsem se musela naučit podvojně, a přitom jsem se snažila něco předat i v dalších sborech (Sedlec-Prčice; Zruč nad Sázavou) a organizacích (Církevní ZŠ a MŠ Archa; středisko Exodus,

posléze Diakonie Vlašim; YMCA Neveklov). Byla to prostě letitá cesta, letitá služba. Ale něco málo jsem dělala i v jiných oblastech. Necelý rok jsem dokonce na maličký úvazek byla sborovou sestrou, pak jsem byla zase v komisi pro zajištění klidného přechodu rozděleného sboru na dvě funkční jednotky. Několik let jsem byla učitelkou nedělní školy, asi 6 let jsem byla zástupkyní sboru na konventu, asi 2 roky jsem byla zástupkyní ČCE v Bratrské škole v Praze, také roky píšu do SOB Ra a zajišťuji jeho rozdělení a distribuci a nesmím zapomenout na Chleby pro potřebné, které za benešovský sbor organizují také řádku let. Po celou dobu jsem měla na mysli starší a starou sborovou generaci, za bratra faráře Klase jsem pro ni spolupořádala odpolední nedělní bohoslužby a později jsem byla aktivní v Kavárničce. A ráda jsem si povídala se staršími evangelíky doma nebo v různých pečovatelských domech, na návštěvy jsem se těšila. Na druhou stranu jsem vždy měla v srdci vlašimský azylový dům pro rodiny s dětmi, jezdila jsem tam a jezdím stále, jsem i v dozorčí radě Diakonie Střední Čechy. A málem bych zapomněla na staršovstvo, tam už také působím mraky let. Jeden svůj koníček uplatňuji rovněž dlouho – fotografování sborových aktivit a uspořádávání vybraných fotek. Na starém sborovém webu jsem téměř všechny fotografie třídila, popisovala a zveřejňovala.

Co tě pohání vstupovat do rozličných služeb ve sboru, církvi i životě?

Do všech těch služeb a aktivit mě v podstatě pohání dvě věci: smysl pro zodpovědnost (vždycky se snažím splnit, co slíbím) a vztah k lidem. Bojím se říct láska k lidem, to působí dost nabubřele, ale faktem je, že mám lidi ráda.

Myslím, že základy byly položeny v přátelství s dětmi z dětského domova, v porozumění jim.

Jak s odstupem hodnotíš svou službu? Co se povedlo a co ne?

Nedokážu objektivně zhodnotit, co se mi povedlo a co ne. V současnosti mne nejvíc trápí jistý odklon sboru od pracoviště Diakonie Vlašim, přece jen to bylo „sborové dítě“ a byla jsem u jeho samotných počátků. Překvapivě asi za svůj největší dobrý počin hodnotím „práci“ se všemi vikáři, kteří na sboru byli. Má úloha byla nepatrná, ale spolupráce s nimi byla a dosud je opravdu požehnaná. A reakce lidí, kterým roky písemně za sbor přeji k narozeninám, mě také vždy dojmou. Měla bych k tomu i jeden příběh, ale už jsem toho napovídala dost (*směje se*).

Jak vnímáš události poslední doby: uprchlická krize, pandemie, válka na Ukrajině. Jak to snášíš?

Období pandemie i současné období války na Ukrajině je pro mne těžké, ale ne katastrofální. Pavla Smetanová, dcera bývalého synodního seniora, má ve svých aktivitách i akci „Pomůžu, jak můžu“ – a tohle heslo přesně vystihuje mou současnou situaci.

A jsem u toho, kde se cítím dobře – v současnosti.

Přesto se zeptám. Jakou máš vizi budoucnosti? ... a stačí té sborové. V poslední době řešíme plán rozvoje sboru, personální fond aj.

Aktivně promýšlím budoucnost našeho sboru i těch okolních. A měním názor. Původně, před lety, jsem byla silný zastávce samostatnosti našeho sboru. Viděla jsem budoucnost růžově – a dost nesoudně. Možná tím mnohé překvapím, ale teď mám vizi jakéhosi spojení, spolupráce, organizačního propojení sboru Benešov, Soběhrdy, Sedlec – Prčice. Ne hned, ne zítra, ale v určitém časovém horizontu. A obsazenost zhruba farář a půl :-) na tento „region“. Samozřejmě, že o všem bude rozhodovat další vývoj a členové sborů a seniorát ...

vyptával se Honza Macháček

Ordinace výpomocných kazatelů

Šárka Grauová je na malý pracovní úvazek naše pastorační pracovnice a od svatodušní neděle oficiálně také výpomocná kazatelka. My soběhrdští o tom víme svý, že kázala již mnohokrát předtím, ale podle církevních pravidel je třeba, aby absolvovala určité kurzy vzdělávání a potom také předložila komisi vlastní kázání ke zhodnocení, vyplnila nějaké dotazníky a „podrobila se“ rozhovoru. To vše není ohraničeno termíny, a tak je na absolventu, jaké má možnosti a životní situace, kdy se uvolí být výpomocným kazatelem. Je to práce

dobrovolná a nehonorovaná. Přesto v naší církvi zájem o tuto službu je; dost často u lidí, kteří mají za sebou vybudovanou profesní kariéru a nyní mají chuť pokusit se o něco nového a smysluplného. Na začátku je třeba jenom zajímá teologie a postupem času cítí také povolání ke službě. Vzhledem k nedostatku farářů je jim církev za tuto nabídku služby velice vděčná.

Šárka byla doteď členkou pražského jarovského sboru, který její žádost o ordinaci doporučil, a proto se ordinace konala na Jarově. Spolu s ní byl ordinován také Tomáš Fendrych, civilním povoláním stavař. Oba sboru krátce představili svou cestu a poté byli ordinováni synodním seniorem Pavem Pokorným a vložení rukou se aktu účastnili i přítomní presbyteri a farářka Lenka Ridzoňová. Spolu poté vysluhovali svatodušní večeri Páně. V rámci ohlášek byla oběma ordinovaným vyjádřena konkrétní vděčnost za jejich rozhodnutí.

Myslím, že neprozradím nic tajného, že Šárka u tohoto bodu nehodlá skončit, ale na podzim nastoupí do tzv. jáhenské praxe, která trvá rok a znamená, že se bude „učit na jáhna“. Jáhen je

takový „menší“ farář, což obnáší menší plat, neboť neabsolvoval klasické magisterské studium na Evangelické teologické fakultě UK. Jako mentor jí byl přidělen farář pražského sboru u Salvátora – Tomáš Trusina. Tomáš je za svou kariéru velmi zkušený mentor a Šárka není žádný začátečník, takže se dá předpokládat, že to bude k vzájemnému užítku.

MS

Jaro ve sboru

Po dvouletém útlumu mimořádných akcí ve sboru se letošní jaro zase docela vzpamatovalo. Tím nechci říct, že sbor předtím usnul, protože to nejdůležitější, a sice nedělní bohoslužby, včetně nedělní školy dětí, se konaly naprosto pravidelně, lidi se tak nějak prostřídali, takže i počet účastníků byl nakonec celkem vyrovnaný. Však jsme si to mohli přečíst v minulém čísle.

Teď k tomu jaru:

10.4. se konal koncert, který připravila **Alena Vašáková**. Alenka zpívala, někdy sólo, někdy dvojhlas s Danem Netušilem, muzikálovým zpěvákem. Na klavír je doprovázela Marcela Rezková, na violoncello Silvia Králová. Paní Vašáková má překrásný rovný hlas, skromné vystupování a velkou zásluhu v péči o hudbu v našem miniregionu. Děti z Benešovska vědí!

15.4. Velikonoce – Na Velká pátek bylo pašijové čtení, u kterého se vystřídalo několik lidí jak z našeho sboru, tak z Čerčan – je to už několikaletá tradice, že sváteční bohoslužby máme společně. Mezi jednotlivými kapitolkami jsme zpívali meditativní písně z Taizé a Šárka Grauová měla promluvu. V neděli Velikonoční jsme se opět sešli s husitským sborem, sloužili oba faráři.

24.4. v podvečer připutovalo loutkové **divadlo Drak** ze Soběslavi. Pan farář Richard Dračka a jeho kurátor Jan Růžička se teda našli v zálibě poetického divadla jemného humoru o vážných věcech v biblických i jiných vyprávěních. Tentokrát O proroku Jonášovi. Bavily se děti, bavili se dospělí.

8.5. se konala v Hospicu Dobrého pastýře „**pout' naruby**“. Naruby proto, že se nešlo nikam, ale naopak všichni přišli do hospicu, aby se podle možností mohli účastnit i klienti. Po ekumenické bohoslužbě, kterou vykonali faráři církve katolické, husitské, adventistů i ČCE, vystoupili děti z MŠ. Po nich se pak v celém areálu hospicu i na přilehlém parkovišti rozproudila zábava, soutěže pro děti, byly zde stánky s dobrotami, jejichž výtěžek byl určen na podporu hospicu. Účast byla nečekaně velká, neboť díky kvalitě služeb a nasazení personálu je Dobrobistro hospicu vítanou kavárnou cukrárnou i pro lidi z Čerčan i blízkého okolí. A tak vy, kteří jste nestihli tuto skvěle připravenou akci, si někdy zajděte na kafičko, zmrzlinku či dortík nebo jiné pochoutky. Budete v příjemném prostředí s ochotným personálem a svojí útrátou podpoříte hospic, jehož spoluzakladatelem je i naše církve.

13.5. se v Ondřejově konal **Benefiční koncert pro Ukrajinu**, jehož výtěžek byl určen ukrajinským seniorům. Hrála Zuzana Richterová a zpívala Alena Vašáková, ve druhé části vystoupil písničkář Jan Senft. Na úvod vystoupili soběhrdští Ukrajinci: Olga, která pracovala v Dnipru jako manažerka a má velkou část rodiny v Rusku, a desetiletý Davyd z Kramatorsku, který vyprávěl o tom, jak zjistil, že začala válka, a co to pro něj znamená. Obvyčejná lidská svědectví jsou nakonec někdy jímavější než surové záběry z války.

14.5. Swingový koncert pod pergolou Hudební kroužek – Na to, že nebyly ženy u nás poprvé, přišlo nás posluchačů hodně málo poslouchat swing. Jenom ti, kteří tento typ hudby milují a kteří oceňují, s jakým entuziasmem ženské pětičlenné seskupení hraje sobě pro radost. „A ještě si za to máme vzít peníze? Dejte to Ukrajincům...“ Děkujeme přátelé!

15.5. Vernisáž – souběžně se swingovým koncertem v kostele Honza Volf věšel svoje optimistické obrazy sluníček pro nedělní vernisáž. V neděli po bohoslužbách se rozvyprávěl o sobě a své životní cestě. Nakonec ještě uspořádal tombolu ze svých pohlednicových obrázků s textem, takže nikdo neodcházel s prázdnou...

A nejen to; někdo si koupil i originál obrazu. Přijďte se podívat, výstava ještě trvá a dokonce se díky prodeji i obměňuje.

22.5. Po dlouhé době křest dítěte. Dcery Beáty manželů Jana a Klárky Fojtů. Křest vykonal Petr Turecký, náš bývalý farář.

10.6. Noc kostelů

Noc kostelů byla naplánovaná se začátkem už v pět odpoledne. Tou dobou není žádná noc a taky zaměstnaní lidi ještě jsou někde na cestě, a tak není třeba spěchat. Však na zahradě už děti mají výtvarnou dílnu a pod pergolou se chystají stánky s prodejem Obchůdku jednoho světa a dobrůtky z Čajovny pod moruší. Nakonec jsme se přece jen přesunuli do kostela. Zahájila Daniela Stolařová s **literárním pásmem s citáty J.A. Komenského**, mohli jsme si vybrat, jaké téma si chceme poslechnout. Citáty jsme prokládali pěti písněmi, jejichž autorem je Komenský a společně je zazpívali. A znovu si oživil, jak moudrý a nadčasový Jan Ámos stále je.

Následovalo sólové vystoupení kytaristy **Filipa Veselého alias Vilém 2**, který představil svou autorskou tvorbu. Byla to příjemná muzika. Můžete si ji pustit na <https://www.vilem2.cz> V průběhu večera jsme se mohli potěšit obrazy sluníček Honzy Volfa.

Pak už však se do kostela začaly vlamovat nástroje naší již známé reggae skupiny **ExT band** s frontmankou Jarkou Kočovou, novou členkou našeho sboru. Tou dobou byl kostel už slušně zaplněn, ale někteří si ani nesedli, protože už věděli, že tahle hudba je sedět nenechá. Oblíbená skupina se pěkně rozjela a my s ní. Atmosféra byla uvolněná a tanec se rozproudil, hvězdou tance se stala Ukrajinka Táňa. Díky za to, že žijeme.

Stálíci Noci kostelů je **klavírní recitál V. Vachouška**, který celý kulturní večer uzavřel. Po tom „Božím dopuštění“ 😊 se kostel přehoupl do hudby jiného typu. Radost a nadšení nás však neopustilo, protože Vladimír hrál jako o život. Neuvěřitelné!

Prý někteří ještě jako bonus vystoupali na věž kostela ke zvonu, ale u toho už jsem nebyla...

V každém případě to byl opravdu povedený večer.

MS

FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov. Kazatel: Kateřina Frühbauerová;
tel: 731 177 145, e-mail: benesov@evangnet.cz, www stránky: benesov.evangnet.cz.
facebook: Evangelíci Benešov

Číslo účtu 233563947/0300

Kurátor: Jiří Zavadil

FS ČCE Soběhrdy: Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov. Kazatel: Josef Bartošek;
tel: 604914582, pastorační pracovnice Šárka Grauová e-mail: sobehrdy@evangnet.cz,
www stránky: sobehrdy.evangnet.cz.

You Tube: [čce soběhrdy](https://www.youtube.com/channel/UCv310UW0311111111111111); Číslo účtu 1190782/0300.

Kurátor: Jiří Fojtů

FS ČCE Sedlec-Prčice: Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice. Kazatel: farářka
Pavla Janděčková, , tel. 604 185 520, email: sedlec-prcice@evangnet.cz

Číslo účtu 191782497/0300

Kurátor: Jindřich Souček

Husův sbor ČCŠH: Náboženská obec Církve československé husitské

Adresa: Husova 280, 257 22 Čerčany. Farář Wagner Petr

Telefon: 608 066 406

E-mail: cercany@ccshpraha.cz; web: ccsh-cercany.blogspot.cz/

*V případě, že nejste s kazatelem v pravidelném kontaktu a stojíte o návštěvu,
můžete ho nebo ji požádat na příslušném farním telefonu.*

Adresa redakce: FS ČCE Soběhrdy 21, 256 01 Benešov

Sazba Marie Stolařová, e-mail: marie.stolarova@centrum.cz

Vychází 4 x ročně.

Pro členy ČCE v Benešově, Soběhrdech a Sedleci-Prčici a Zruči n.S. zdarma.

Uzávěrka příštího čísla Soběhrdského bratra bude 15. září 2022

Soběhrdský bratr:

Vydává sbor ČCE v Benešově a

sbor ČCE v Soběhrdech